

Kapitola č. 17: Deník

Lara se po čtyřech plížila dál ventilační šachtou, snažila se sice potichu, ale bylo to účinné asi jako kdybyste poslali Winstona na sprint na olympijské hry. Kov neustále vrzal, skřípal a vydával jiné pazvuky. Málo místa a odporně páchnoucí vzduch jí na náladě moc nepřidaly a to, že začala sjíždět po větší šikmině a nestihla se otočit, to už jistě nepotěší.

Ovšem sakra. Jak neměla čím brzdít, nabrala docela slušnou rychlost a jako by to nebylo málo, uviděla, že šachta končí dírou přímo dolů, do které se nezadržitelně řítila. Ještě stihla vykopnout nohama tak, že nespada totální šipkou, ale sbalila se do kotoulu, prorazila zarezlou mřížku a skončila s hlasitým žuchnutím na podlaze v místnosti, co vypadala jako kotelna.

„Úúh...to byla řacha...ty výpravy už nejsou, co bývaly, všude samá zákeřná past. Příště mi někdo dá do cesty šlupku od banánu...“

Pomaloučku se rozhlédla, přejela očima vcelku nově vypadající trubky a dveře, co vedly do zeleně osvětlené místnosti. Vypadala trochu jako laboratoř. Ještě jednou si prohlédla, kudy to sem vlastně vletěla a musela uznat, že ať vypadal dům zvenčí jakkoli moderně, zevnitř je nejspíš na spadnutí. A to byla novější část.

Vešla do obrovského sálu, ve kterém se po zdech mihotala zelená světélka, jinak tam bylo přitímí. Stěny byly lemovány dlouhými stoly a skříněmi, občas i skleněnými vitrínami s předměty, co nešlo na dálku rozeznat. Pomalu se vydala ke dveřím na druhé straně.

Jak procházela místností, zaujala ji nízká knihovna s tenkými svazky a několika rozedřenými knížkami v kůži. Přiblížila se k ní a začala studovat tituly, co tam byly, zaujala ji jedna z nejošuntěle vypadajících knih, co vypadala jako deník. Bylo na něm něco zvláštního. Něco, co ji zaujalo...

Předtím, než začala prohlížet stránky, zahlédla jméno vlastníka. Znělo: Konstantin Cornel.

Kurtis nervózně postával venku, čekal, kudy Lara vyjde, popřípadě mu ukáže, kudy se má dostat dovnitř. Doléhal k němu tlumený rozhovor dvou vojáků a už jen čekal, kdy ho uvidí a začnou se ho ptát, co dělá u budovy. A to by museli být úplně pitomí, kdyby jim to nedošlo. Kdo by postával před Strahovskými archivy v noci a v tak psím počasí?

Ale byl dost nervózní. Lara už měla dát znamení, něco, cokoli. Prostě měla dát najevo, že je v pořádku. Takže buď měla pořádnou sklerózu („A to,“ pomyslel si, „to by nebylo nic zvláštního. Ženské...“), nebo se jí něco stalo.

„Tak to radši tu sklerózu...“ zamumlal.

Pak se ale praštil do hlavy a vzpomněl si. „Ty idiote. Tak pěkně se ti tu stojí, že jsi zapomněl na far-see, že. Trente, ta skleróza nebude jen záležitost Lary.“

Zvedl ruce, soustředil se a cítil, jak jeho duše opouští tělo. Celé okolí zčervenalo a jakoby pulzovalo. Někomu by to připadalo odporně, ale on to dělal už tolikrát, že si zvykl...prošel zavřenými dveřmi a vydal se prozkoumávat budovu.

Pročítala zápisy a pomalu jí začínalo docházet, do čeho se to vlastně s Kurtisem dostala. Jako by se po každém řádku kolem ní stahovala síť beznaděje, těkala očima po jednotlivých slovech, jen stěží jí dávaly smysl.

12. 3. 1986

Další z chrámů, kde jsme mohli zasvědčovat nové členy, byl zbořen. Není pochyb, že za tím stojí Cabal. Navíc byli zavražděni další tři členové a jeden, co měl těsně před konečnou zkouškou. Válka stínů pokračuje. A pro nás zrovna ne moc dobře.

Takže to byla pravda. Válka stínů existovala, stejně jako vše, o čem Karel mluvil. Ale medailon! Co tu bylo psáno o medailonu?! Otočila o pár stran zpět.

6. 8. 1984

Další špatné zvěsti. Joanne našla v jednom z útočišť Cabalu amulet, co se až nápadně podobá těm ze zápisů otce z roku 53, těsně před jeho smrtí. Doufám, že ta povídačka o pohlcování duší není pravdivá. Ale bohužel je jen malá šance, že jde jen o legendu. Sama Joanne se prý, když je amulet poblíž, zasekává v řeči a má nepřítomný pohled. Říká, že slyší něco jako vzdálené hlasy. A já ještě neměl čas to prověřit. Snad až se vrátím do Paříže.

Pak bylo o amuletech ještě pár zmínek. Zvláště jí zaujala mapa beze jmen, která pod sebou měla náповědu: "Jen právoplatný dědic Lux Veritatis bude znát jméno místa, kde hledat chrám. Doufám, že to budeš ty, synu..."

Kurtisova duše proplouvala každou místností jen rychle, věděl, že kdokoli může každou chvíli najít jeho tělo. Brzy Laru našel – byla nedaleko hlavní haly, v místnosti, co měla cedulku Lab. Stála tam a zírala do malé odřené knihy. Chtěl zjistit, co to je, jak Laru dovedla tak zděsit, ale nebylo dost času. Se zasípěním se vrátil do svého těla. To už ale pochodovali kolem ti dva vojáci, co je slyšel dříve. Ukryl se za betonový sloupek a čekal až přejdou, ovšem, donesla se k němu část jejich rozhovoru.

"...jako, já jsem nepochopil, proč tu holku dal šéf zabít...fakt nevypadala jak náká špionka či za co ji považoval..."

Druhý voják přikyvoval. "Máš reht. Ale kdyby alespoň nějak zahladil stopy. Ne, vůbec. Ještě ji dal naložit do nějaký z těch humusů v Labu. To chci vidět, co to s tou chudinkou udělá."

"Jo. Ale stejně. Dalšího adepta, říkal. Z rodiny. Koho může myslet?"

"Třeba toho maníka, co tu hledáme, ne? Croftová stěží. Che, co jsem o ní slyšel, každé z její rodiny se od ní buď drží dál, nebo už čichá ke květkám zespoda."

"...drsná ženská..."

Dál už Kurtis neposlouchal. Bylo mu jasné, že Karel věděl o jejich příchodu. Ale myslel hlavně na to, kdo byla ta dívka. Jeho příbuzných opravdu moc nezbylo, a když už se nějaký našel, tak to byl někdo, kdo o svém původu neměl potuchy, nebo se skrýval. Tak kdo to jen-

Najednou mu zezadu na rameno dopadla něčí ruka. Otočil se s úmyslem útočnickovi uštedřit pěknou ránu do žaludku, ale onen někdo ho chytil za zápěstí, než stihl cokoli udělat. Trhl sebou a uviděl před sebou Laru, poblednou a s nepřítomným výrazem.

"Pojď se mnou! Rychle, někam, kde nás nenajdou, musím ti něco ukázat, co jsem našla v-"

"V laboratoři? Není to taková malá kniha?"

Znejistěla. "Jak to víš?"

"No protože jsem tě tam viděl. Far-see."

"Aha. No prostě jdeme! A řekni – nebyl v Lux Veritatis někdo se jménem Cornel? Konstantin..."

Ušklíbl se, bylo vidět, jak ta vzpomínka na ono jméno vyvolává snad nejhorší okamžiky Kurtisova života. "Ne, v životě jsem o něm neslyšel...ale kde jsi narazila..." ztišil hlas, skoro šeptal, v očích se mu zvláště zablesklo, "...kde jsi narazila na jméno mého otce...?"